

[Kans Toft.]

det er oplyst for mig, har man i intet af de i alt ca. 100 medlemslande i den internationale skytteunion, som tæller i alt ca. 25 millioner medlemmer, pålagt disse medlemmer en afgift på deres idrætsredskab.

Af det, jeg her har givet udtryk for, er det formentlig fremgået, at det konservative folkeparti i hvert fald ikke kan deltage i en lovgivning med dette sigte. Vi vil naturligvis erklære os rede til en nærmere drøftelse i udvalget, hvor vi ønsker en række spørgsmål besvaret. Vi håber da, at fornuften vil brede sig også til regeringsrækkerne. Som forslaget foreligger i dag, kan det kun betegnes som et politisk skud mod den danske idræt.

Mette Madsen: I det foreliggende lovfor-slags § 1 er der 3 forskellige punkter at tage stilling til.

Det første drejer sig om lovens navn, der simpelt hen skal ændres til våbenloven, fordi det er det navn, man bruger i den daglige terminologi. Det kan jeg på venstres vegne gå ind for, så meget mere som det altid glæder mig selv meget, hver gang man kan ændre det stive lovsprog til enkel og forståelig daglig tale.

Det andet punkt finder jeg må undersøges nøje i udvalgsarbejdet, for derigennem kan vi måske finde frem til, hvad der er antikt, og hvad der ikke er det. Dette spørgsmål er jo ikke så enkelt, som det fremstår i ministerens fremsættelsestale. Lad os f. eks. tage en sabel, der er over 100 år gammel, f. eks. en ryttersabel fra treårskrigen tid; den er lovlig, men den er stadig væk et våben, for man kan hugge hovedet af en mand med den. Men en officerssabel fra dette århundrede, den er ikke antik, og den er derfor ulovlig, selv om det kun er en forniklet pyntegenstand, der er aldeles uskadelig. Der kommer mange andre spørgsmål ind i det, end om det våben er antikt eller ikke antikt, man har hængende hjemme på væggen, f. eks. er der hele spørgsmålet om våbnene fra besættelsestiden. Måske kunne vi igennem et udvalgsarbejde og de konklusioner, vi kommer frem til dér, få beroliget en hel del mennesker, der har sådanne ting hængende derhjemme på væggen.

Hvad angår det tredje spørgsmål, kommer jo meget stærkt ind i billedet, som vi lige

har hørt, det frivillige arbejde i De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger. Jeg må sige, at venstre finder det upraktisk og urimeligt at indføre en afgift for våben til sportsbrug. Der var vel ingen, der kunne finde på at lægge en afgift på fodbolde eller andre sportsrekvisitter.

I øvrigt er jeg også bange for, at den foreslåede ordning vil føre til overflødig administration, men det er jo noget, som vi under udvalgsarbejdet må prøve at finde frem til enklere løsninger på.

Gudme: Som hr. Otto Mørch var inde på i sin ordførertale, er det jo ikke epokegørende ændringer, der her er tale om, og efter mit partis opfattelse er de ændringer, der foreslås, alle rimeligt begrundede.

For at tage selve overskriften først, så kan vi være enige om, at ordet våbenlov er kortere og mere dækkende end den noget kantede titel, som loven har for øjeblikket.

Det mere væsentlige og det, som hr. Hans Toft jo gik så stridt imod, er spørgsmålet om opkrævning af gebyr. Her er vi i mit parti af den opfattelse, at dette, at en offentlig tilladelse som denne skal betales af indehaveren, er i orden. Den skal betales med det, den koster det offentlige, fordi den, der beder om at få tilladelsen, jo kræver et særligt besvær, en særlig ydelse af administrationen, som der egentlig ikke er nogen grund til at alle andre skatteydere skal betale for ham, men som han hellere selv må betale.

Med hensyn til enkelthederne i dette forslag er der måske nok et og andet, som vi gerne vil have lejlighed til at se nærmere på. Efter vor opfattelse skal denne tilladelse ikke betales med mere, end den reelt koster staten. Det er ikke justitsministerens opgave at gå finansministerens ærinde, og en våbenskat er ikke noget, der forekommer umiddelbart aktuelt, selv om finansministeren utvivlsomt gerne ville låne øre — han er jo villig, når det gælder. De 2 mill. kr., som der er tale om, virker lidt store, lidt runde, og vi vil derfor gerne i udvalget have lejlighed til at se, om det virkelig koster staten 2 mill. kr. at udfærdige de våbentilladelser, som man får. Vi forstår, at selve dette at klæbe stempelmærkerne på, det skal ikke koste ekstra; det ville jo heller ikke være særlig rimeligt, at man opkrævede en skat